

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LVIII. — Wydana i rozesłana dnia 2. sierpnia 1910.

Treść: (№ 138—141.) 138. Obwieszczenie, którem ogłasza się zaliczenie gminy Mühlbach do dziewiątej klasy wojskowej taryfy czynszowej. — 139. Rozporządzenie dla wykonania ustawy z dnia 14. lipca 1910. dotyczącej podwyższenia normalnych pensyj wdów po urzędnikach państwowych i nauczycielach państwowych, które przypadły przed wejściem w życie ustawy z dnia 14. maja 1896, tudzież pensji (prowizji) wdów po osobach z pocztu żołnierskiego żandarmeryi, po sługach kancelaryjnych żandarmeryi i funkcyjnaryuszach państwowych, należących do kategorii sług, które wymierzono, względnie które ma się wymierzyć według dawniejszych norm co do płac. — 140. Rozporządzenie dla wykonania ustawy z dnia 14. lipca 1910 co do podwyższenia emerytalnych poborów urzędników państwowych i nauczycieli państwowych, cywilnych funkcyjnaryuszów państwowych, należących do kategorii sług, oraz osób z pocztu żołnierskiego żandarmeryi i sług kancelaryjnych żandarmeryi, o ile wymienionych funkcyjnaryuszów państwowych przeniesiono w stan spoczynku przed dniem 1. października 1898, względnie 1. września 1899 i 1. stycznia 1900, i co do przyznania nadzwyczajnych dodatków emerytalnych (prowizyjnych). — 141. Rozporządzenie, dotyczące przyznania nadzwyczajnych dodatków emerytalnych w myśl § 5 ustawy z dnia 14. lipca 1910.

138.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu z dnia 6. maja 1910,

którem ogłasza się zaliczenie gminy Mühlbach do dziewiątej klasy wojskowej taryfy czynszowej.

Dodatkowo do obwieszczenia z dnia 14. grudnia 1900, Dz. u. p. Nr. 214, zalicza się gminę Mühlbach w Tyrolu w porozumieniu z c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny do dziewiątej klasy taryfy czynszowej dla kwaterunków wojskowych, obowiązującej do końca roku 1910.

Biliński wbr.

Georgi wbr.

139.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 19. lipca 1910

dla wykonania ustawy z dnia 14. lipca 1910, Dz. u. p. Nr. 133, dotyczącej podwyższenia normalnych pensyj wdów po urzędnikach państwowych i nauczycielach państwowych, które przypadły przed wejściem w życie ustawy z dnia 14. maja 1896. Dz. u. p. Nr. 74, tudzież pensji (prowizji) wdów po osobach z pocztu żołnierskiego żandarmeryi, po sługach kancelaryjnych żandarmeryi i funkcyjnaryuszach państwowych, należących do kategorii sług, które wymierzono, względnie które ma się wymierzyć według dawniejszych norm co do płac.

Celem równomiernego postępowania przy wykonaniu ustawy z dnia 14. lipca 1910, Dz. u. p. Nr. 133, wchodzącej w życie z mocą wsteczną od

dnia 1. stycznia 1910, rozporządza się, co następuje:

1. Za pensye, wyznaczone Najwyższymi postanowieniami w poszczególnych wypadkach uprawnionym do pensyi wdowom po urzędnikach państwowych wyższych klas rangi (klas dyet), o których wspomina § 1 ustawy niniejszej, należy uważać tylko te pensye, których wyznaczenie było zastrzeżone Najwyższej decyzji według norm dawniejszych.

2. Przy ustalaniu nowego wymiaru rozstrzyga klasa rangi (klasa dyet), którą mąż posiadał. Gdyby jednak pierwotna wysokość pensyi normalnej odpowiadała wyższej klasie rangi (klasie dyet), aniżeli ta, którą mąż posiadał, wówczas należy przyjąć wyższą klasę rangi (klasę dyet) za podstawę nowego wymiaru pensyi.

3. Ustęp końcowy § 2. ustawy ma zastosowanie tylko do wdów po tych sługach, zmarłych w stanie spoczynku, które nie otrzymały polepszeń pensyi (prowizyi), unormowanych ustawą z dnia 14. lipca 1910, Dz. u. p. Nr. 133.

4. Kwotę ponownego podwyższenia pensyi wdowich (prowizyi wdowich), obciążających wspólny etat emerytalny, należy zarachować w całości na poczet ogólnych emerytur cywilnych.

5. Ustawa z dnia 14. lipca 1910, Dz. u. p. Nr. 133, nie ma zastosowania do wdów, pobierających jedynie pensye z łaski, z wyjątkiem tych, którym na podstawie Najwyższego aktu łaski darowano wyraźnie brak warunku, potrzebnego dla zgodnego z normami dozwolenia pensyi wdowiej (prowizyi wdowiej).

6. Podwyższone pensye wdowie, należne w myśl ustawy z dnia 14. lipca 1910, Dz. u. p. Nr. 133, należy wyasygnować, począwszy od dnia 1. stycznia 1910, a dotychczasowe pensye wdowie (prowizye wdowie) zamknąć z dniem 31. grudnia 1909.

W tych wypadkach, w których podwyższenie pensyi wdowiej (prowizyi wdowiej), przyznane już w drodze łaski, albo dodatek do niej, udzielony z łaski (dodatek z łaski), ma być wliczony do podwyższenia pensyi, należy wyasygnować jako podwyższenie z łaski, względnie dodatek z łaski tylko tę kwotę, o którą dotychczasowe pobory ogólne przekraczają podwyższoną obecnie pensyę wdowią (prowizyę wdowią).

7. Pensye (prowizye), które mają uleść podwyższeniu w myśl ustawy niniejszej, należy bezzwłocznie wyasygnować z urzędu, o ile wdowa uprawniona do poboru nie zmarła już; prośba strony nie jest wymagana.

Organa likwidujące winny w tym celu zestawić pensye (prowizye), będące na ich przypisie, w osobnych wykazach, obejmujących daty asygnat pierwotnych, i przesłać wykazy te władzy właściwej do wymiaru pensyi (prowizyi).

Asygnowanie podwyższonych pensyi dla wdów po osobach z pocztu żołnierskiego żandarmeryi (sługach kancelaryjnych żandarmeryi) uregulować się osobnem rozporządzeniem.

O asygnowaniu podwyższonej pensyi (prowizyi) należy bezzwłocznie zawiadomić dekretem osoby uprawnione do poboru.

Dziedzicom wdowy, zmarłej przed asygnowaniem podwyższonej pensyi (prowizyi), należy wyasygnować należną im ewentualnie dopłatę jedynie na żądanie, zbadawszy poprzednio ich prawa do spadku.

Biliński wkr.

140.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 19. lipca 1910,

dla wykonania ustawy z dnia 14. lipca 1910, Dz. u. p. Nr. 132, co do podwyższenia emerytalnych poborów urzędników państwowych i nauczycieli państwowych, cywilnych funkcjonaryuszów państwowych, należących do kategorii sług, oraz osób z pocztu żołnierskiego żandarmeryi i sług kancelaryjnych żandarmeryi, o ile wymienionych funkcjonaryuszów państwowych przeniesiono w stan spoczynku przed dniem 1. października 1898, względnie 1. września 1899 i 1. stycznia 1900, i co do przyznania nadzwyczajnych dodatków emerytalnych (prowizyjnych).

Celem równomiernego postępowania przy wykonaniu ustawy z dnia 14. lipca 1910, Dz. u. p. Nr. 132, wchodzącej w życie z mocą wsteczną od dnia 1. stycznia 1910, rozporządza Ministerstwo skarbu, co następuje:

1. Za „normalne“ pobory emerytalne w myśl ustawy z dnia 14. lipca 1910, Dz. u. p. Nr. 132, należy uważać te pobory, które przypadająby według norm, obowiązujących w czasie przeniesienia oddanego funkcyjaryusza państwowego w stan

spoczynku, na podstawie ostatnich poborów aktywnych, policzalnych pod względem wymiaru emerytury, i policzalnego czasu służby; za normalne należy dalej uważać te pobory emerytalne, które władza właściwa wymierzyła, wliczając policzalny dla emerytury dodatek osobisty, pobierany przez odnośnego funkcyjariusza państwowego w czasie pełnienia służby czynnej, albo wliczając w drodze łaski czas służby, nie policzalny według norm, względnie pomijając przerwę, która zaszła w służbie.

2. Podwyższenie, o którym mowa w § 1. ustawy, należy się urzędnikom państwowym (nauczycielom państwowym) 6 najniższych klas rangi (klas dyet) także w tym wypadku, gdy posiadali tytuł i charakter wyższej od wspomnianych klasy rangi, względnie klasy dyet.

3. Prawo do korzyści, przyznanych ustawą niniejszą, mają stosownie do jej postanowień także ci funkcyjariusze dawnych wspólnych władz centralnych, których pobory emerytalne przekazano w okresie od dnia 22. września 1848 do dnia 31. grudnia 1867 na rachunek wspólnego etatu emerytalnego.

4. O ile chodzi o wliczenie podwyższenia normalnych poborów emerytalnych, przyznanego w drodze łaski, albo dodatku do nich, dozwolonego w drodze łaski, należy wyasygnować w miejsce pełnych dotychczasowych poborów emerytalnych normalne pobory emerytalne, podwyższone stosownie do postanowień ustawy niniejszej (punkt 1), a jako podwyższenie, względnie dodatek z łaski jedynie ewentualną nadwyżkę, o którą ogólne pobory dotychczasowe przenoszą normalne pobory emerytalne podwyższone w myśl ustawy.

5. Podwyższenie normalnych poborów emerytalnych, należne w myśl ustawy niniejszej, ma być wyasygnowane w ten sposób, iż począwszy od dnia 1. stycznia 1910 wyasygnuje się pobory emerytalne, podwyższone w myśl ustawy, a natomiast zastanowi pobory dotychczasowe z dniem 31. grudnia 1909.

Asygnowanie należy bezzwłocznie zarządzić z urzędu, o ile uprawniony do poboru nie zmarł już; prośba strony nie jest wymagana.

Organa likwidujące winny w tym celu zestawić emerytury (prowizye), będące na ich przypisie, w osobnych wykazach, obejmujących daty asygnat pierwotnych, i przesłać wykazy te władzy właściwej do wymiaru emerytury (prowizyi).

Asygnowanie podwyższonych emerytur, względnie płac patentowych dla osób z pocztu żołnierskiego

żandarmerji (sług kancelaryjnych żandarmerji) ureguluje się osobnem rozporządzeniem.

O asygnowaniu podwyższonych poborów emerytalnych należy bezzwłocznie zawiadomić dekretem osoby uprawnione do poboru.

Dziedzicom uprawnionego do poboru, który zmarł przed asygnowaniem podwyższonej emerytury, należy wyasygnować należny im ewentualnie dopłatę jedynie na żądanie, zbadawszy poprzednio ich prawa do spadku.

6. Warunki przyznania nadzwyczajnych dodatków emerytalnych (prowizyjnych), o których mowa w § 5. ustawy, oraz ustalenie ich wymiaru unormuje się osobnem rozporządzeniem.

Biliński wlr.

141.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 19. lipca 1910,

dotyczące przyznania nadzwyczajnych dodatków emerytalnych w myśl § 5. ustawy z dnia 14. lipca 1910. Dz. u. p. Nr. 132.

Celem wykonania postanowień § 5. ustawy z dnia 14. lipca 1910. Dz. u. p. Nr. 132, rozporządza się, co następuje:

Urzędnikom państwowym i nauczycielom państwowym, przeniesionym w stan spoczynku po dniu 30. września 1898 lecz przed dniem 30. maja 1906, t. j. przed wejściem w życie ustawy z dnia 24. maja 1906. Dz. u. p. Nr. 105, tudzież funkcyjariuszom państwowym z kategorii sług, przeniesionym w stan spoczynku po dniu 31. sierpnia 1899 lecz przed dniem 30. maja 1906, przyzna się nadzwyczajne dodatki pensyjne począwszy od dnia 1. stycznia 1910, a mianowicie:

1. tym, których normalne pobory emerytalne wynoszą do 1000 K wyłącznie, w wymiarze 12 procent;

2. tym, których normalne pobory emerytalne wynoszą od 1000 K do 2000 K wyłącznie, w wymiarze 8 procent, i

3. tym, których nominalne pobory emerytalne wynoszą od 2000 do 3000 K, w wymiarze 5 procent normalnych poborów emerytalnych.

Wymiar podwyższonych w ten sposób emerytur nie może jednak przenosić w przypadkach, wymienionych pod 1, kwoty 1080 K, w przypadkach,

wymienionych pod 2. kwoty 2100 K, a w przypadkach, wymienionych pod 3, kwoty 3000 K, w żadnym zaś razie nie może przekraczać tej kwoty, która wypadłaby na podstawie postanowien ustawy z dnia 24. maja 1906. Dz. u. p. Nr. 105.

Podwyższenia normalnych poborów emerytalnych i dodatki do nich, dozwolone w drodze łaski przed chwilą ogłoszenia ustawy z dnia 14. lipca 1910. Dz. u. p. Nr. 132. należy w myśl § 6. ustawy tej wliczyć do nadzwyczajnych dodatków emerytalnych.

Asygnowanie nadzwyczajnych dodatków emerytalnych należy bezzwłocznie zarządzić z urzędu. o ile uprawniony do poboru nie zmarł już: prośba strony nie jest wymagana.

Organa likwidujące winny w tym celu zestawieć emerytury, będące na ich przypisie, w osobnych wykazach, obejmujących daty asygnat pierwotnych, i przesłać wykazy te władzy właściwej do wymiaru emerytury.

O asygnowaniu nadzwyczajnych dodatków emerytalnych należy bezzwłocznie zawiadomić dekretem osoby uprawnione do poboru.

Dziedzicom uprawnionego do poboru, który zmarł przed asygnowaniem podwyższenia emerytury, należy wyasygnować należną im ewentualnie dopłatę jedynie na żądanie, zbadawszy poprzednio ich prawa do spadku.

Biliński wlr.